

[Miljøministeren]

tiviteter vi kan fremme, når der er få mennesker. Vi ved godt, at man kan spille badminton, men der kan være andre muligheder, vi også skal se på.

Arentoft var inde på spørgsmålet om et idékatalog. Det har jeg svaret på. Det skal jeg ikke gå nærmere ind på. Det er korrekt opfattet.

U-landsstøtten kunne vi da bruge nogle penge fra til at hjælpe dem med nede på øerne, blev der sagt. Mange i u-landene trænger hårdt, meget hårdt til vores hjælp. Jeg føler, det er urimeligt at sætte øboerne i den situation, at de næsten skulle have en følelse af, at det er enten u-landene eller dem, der skal have pengene. U-landsproblemet for sig – det er vor forpligtelse også – øbørnes sager skal ordnes af os selv og ikke på andres bekostning.

Vil miljøministeren tage fat på, at det ikke bare bliver snak, det her? Ja, det vil han. Det er netop det, der er formålet med denne debat.

Steffensen var inde på spørgsmålet: vil landbrugets organisationer nu være med i den debat her, vil de være med på den måde, at de er parate til også at yde deres hjælp, hvis vi skal lægge driften om? Det er mit store håb, og det tror jeg bestemt også de vil. Hvem skulle dog ellers være interesseret i det, hvis ikke netop landbrugets organisationer, for at kunne opretholde så mange beskæftigede ved landbruget, som det er tilfældet eller har været tilfældet på øerne.

Steffensen berørte også spørgsmålet om dagligvarer. Vi er nødt til netop for at sikre en dagligvareforsyning at tænke i utraditionelle tankebaner: håndkøbsudsalg i en forretning, bankvirksomhed, postfunktion. Ja vel, det er et statsligt anliggende, men vi må prøve at gå på tværs af det med det private og det statslige. Så tror jeg, vi kan hjælpe dem.

Steffensen kom også ind på spørgsmålet om at bevare det kulturelle mønster, de kulturelle værdier, det kulturelle liv på øerne. Det er jo netop disse værdier, vi ikke vil være foruden, heller ikke i det øvrige samfund. Derfor må vi først og fremmest sikre dem her på øerne.

På baggrund af debatten konkluderer hr. Erenbjerg: fremtiden ligger lidt lysere for de små øer. Ja, det tror jeg bestemt også, og det er jeg lykkelig for. Det er rimeligt at rette en

tak til øsammenslutningen og dens formand, hr. Karbo, for en fortrinlig indsats og en enorm hjælp også til miljøministeriet, for at det kunne fremlægge så reelt et grundlag for denne debat som muligt.

En samlet øpolitik, siger fru Aase Olesen, skal være det søm, hvorpå vi kan hænge dispensationerne op. Dette er indledningen til en samlet øpolitik fra regeringens side – og jeg fornemmer, at vi kan udvide det og sige: fra folketingets side.

Anden næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg skal gøre opmærksom på, at medlemmerne benævnes hr. eller fru.

Hove Sørensen (SF):

Det, der bringer mig herop i anden omgang, er, at så mange af ordførerne har været inde på nødvendigheden af at gøre noget for landbrugsstrukturen på øerne. Det er vi enige om. Hvis vi ser på udviklingen, som den har været, og som vi kan forudse den vil blive med den gennemsnitsalder, som landmændene har på øerne, så vil sammenlægningerne tage yderligere fart i de kommende år. Og der er jo øer imellem, som ikke er større, end at én landmand ville kunne dyrke det hele. Her er netop et område, hvor kræfternes frie spil ikke rigtig kan tilgodese de ønsker, vi ellers har med hensyn til udviklingen.

Miljøministeren har lovet at tage kontakt med landbrugsministeren om de forhold. Han sagde vist endda, at det skulle være en kær pligt. Nu er jeg jo samtidig medlem af landbrugsudvalget og har diskuteret disse ting med landbrugsministeren i flere sammenhænge, og for at miljøministeren ikke skal blive alt for skuffet og opgive det hele, når ministeren skal til at tale med landbrugsministeren, vil jeg forberede ham lidt på, hvad svarene bliver. Når man taler om, at vi skal have andre sammenlægningsgrænser på øerne, sådan at vi kan fastholde de små familiebrug, så vil svaret blive, at familiebrug af den størrelse, som vi typisk har på øerne, ikke er rentable. Og landbrugsministeren har jo ret, det er de ikke – hvis man ikke samtidig siger, at vi må have en helt anden finansiering af landbruget til en rente, som landbruget kan bære, og som produktionen kan bære. Det er den første forudsætning for, at der kan blive det pusterum, så vi kan foreslå